

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lipca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z powództwa Elektrociepłowni K. Spółki Akcyjnej z siedzibą
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o nałożenie kary pieniężnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 7 lipca 2011 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w
Warszawie
z dnia 15 października 2010 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Elektrociepłowni K. Spółki Akcyjnej na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki 360 zł (trzysta sześćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 31 grudnia 2008 r., Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej: "Prezes URE" lub "pозwany") orzekł, że Elektrociepłownia K. S.A. (dalej: "powód") nie przestrzegała obowiązku utrzymania zapasów paliw w ilości zapewniającej utrzymanie ciągłości dostaw energii elektrycznej ciepła do odbiorców określonej w § 2 ust. 1 pkt 1 lit. c rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 12 lutego 2003 r. w sprawie zapasów paliw w przedsiębiorstwach energetycznych (Dz.U. Nr 39, poz. 338) i w związku ze

stwierdzonym niedoborem – w ilości 38.345 Mg węgla kamiennego na dzień 31 marca 2008 r. – wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 45.000 zł, co stanowiło 0,011% przychodu tego przedsiębiorcy z działalności koncesjonowanej osiągniętego w 2007 r.

Powód zaskarżył decyzję organu regulacyjnego odwołaniem.

Wyrokiem z dnia 3 grudnia 2009 r. Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie oddalił odwołanie.

Wyrok Sądu Okręgowego powód zaskarżył apelacją.

Wyrokiem z dnia 15 października 2010 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

Wyrok Sądu Apelacyjnego (w całości) zaskarżyła skargą kasacyjną strona powodowa. Skargę oparto na podstawie materialnoprawnej (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.) i zarzucono:

- a) błędną wykładnię art. 10 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz.U. z 2006 r., Nr 89, poz. 265, ze zm.) przez przyjęcie, że zapas paliw powinien pokrywać zużycie odpowiadające minionemu okresowi;
- b) błędną wykładnię § 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 12 lutego 2003 r. w sprawie zapasów paliw w przedsiębiorstwach energetycznych przez błędne utożsamianie użytego w tym przepisie pojęcia “zapas” paliw z pojęciem “zużycie” paliw, o którym mowa w § 3 powołanego rozporządzenia.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Wskazano, że na skutek stosowania przez Prezesa URE nieprawidłowej wykładni art. 10 Prawa energetycznego oraz § 2 i § 3 rozporządzenia w sprawie zapasów paliw w przedsiębiorstwach energetycznych, organ ten nie realizuje w sposób prawidłowy swojej funkcji kontrolnej, mającej na celu zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego przez zagwarantowanie utrzymywania przez przedsiębiorstwa energetyczne obowiązkowego zapasu paliw. Sposób stosowania wskazanych przepisów przez Prezesa URE prowadzi bowiem do zawyżenia obowiązkowego

zapasu paliw w okresach, kiedy zużycie paliw spada z miesiąca na miesiąc (tj. przy przejściu z okresu zimowego na wiosenny) oraz zaniżenia poziomu obowiązkowego zapasu paliw, w stosunku do zapasu wymaganego ustawowo w okresach, kiedy zużycie rośnie z miesiąca na miesiąc (tj. przy przejściu z okresu jesiennego na zimowy). W konsekwencji organ regulacyjny nie spełnia swojej funkcji kontrolnej w szczególności w sytuacji przejścia na okres zimowy. Wówczas bowiem Prezes URE wymaga od przedsiębiorstw energetycznych utrzymywania jedynie takiego zapasu paliw, który pokrywałby zużycie w okresie letnim.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona przeciwna – Prezes URE wniósł o: 1. odmowę przyjęcia skargi powoda do rozpoznania, ewentualnie 2. oddalenie skargi oraz o: 3. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Chociaż wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. to nie można uznać, że autorka skargi wykazała, że w sprawie występuje określona w tym przepisie przyczyna przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę przyjęcia skargi z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno bowiem zawierać wykazanie, przy pomocy juretrycznej argumentacji, że w sprawie rzeczywiście występuje istotne zagadnienie prawne – powinno polegać na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu przez skarżącego jego własnego stanowiska co do interpretacji przedstawianego zagadnienia. Powołanie się na przepisy prawa, bez przedstawienia juretrycznej argumentacji służącej wykazaniu, że w sprawie występuje zagadnienie prawne dotyczące tych przepisów - zagadnienie które wymaga wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy, nie może być uznane za dowiedzenie istnienia przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sformułowane zagadnienie powinno odwoływać się w sposób generalny i

abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego.

Autorka rozpatrywanej skargi kasacyjnej nie wykazała, odpowiednią argumentacją jurydyczną, że w sprawie występuje podane w skardze istotne zagadnienie prawne dotyczące przepisów prawa materialnego – art. 10 Prawa energetycznego oraz § 2 i § 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 12 lutego 2003 r. w sprawie zapasów paliw w przedsiębiorstwach energetycznych. Nie wykazała także, dlaczego wadliwa jest – w jej ocenie - wykładnia wskazanych przepisów dokonana przez Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przedstawione zostało stanowisko Sądu Apelacyjnego, które nie może być podważone wyłącznie na zasadzie twierdzenia, że nie usuwa ono wątpliwości strony procesu. W szczególności Sąd Apelacyjny oparł się na niebudzącej kontrowersji zasadzie wynikającej z art. 10 ust. 1 Prawa energetycznego że miarą obowiązku przedsiębiorstwa energetycznego jest utrzymywanie zapasów paliw w ilości zapewniającej utrzymywanie ciągłości dostaw energii elektrycznej lub ciepła do odbiorców. Obowiązek ten został skonkretyzowany w rozporządzeniu Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 12 lutego 2003 r. w sprawie zapasów paliw w przedsiębiorstwach energetycznych , i w ten sposób uprawnione jest zrekonstruowanie normy prawnej określającej zakres obowiązku przedsiębiorstwa energetycznego zajmującego się wytwarzaniem energii elektrycznej lub ciepła.

Skarżący nie przedstawił przekonującej argumentacji swego założenia jakoby Sąd niewłaściwie interpretował przepisy rozporządzenia, jego § 2 i § 3. W szczególności nie ma racji autorka skargi, że przyjęta w zaskarżonym wyroku wykładnia powołanych przepisów prowadzi do zawyżenia obowiązkowego zapasu paliw w okresie przejścia z okresu zimowego na letni oraz zaniżenia poziomu zapasu przy przejściu z okresu letniego na zimowy. W rozporządzeniu z 12 lutego 2003 r. – w jego § 3 – przyjęto bowiem, że jednym z elementów wyliczenia zapasu jest określony dla każdego miesiąca współczynnik. Współczynnik ten został określony w taki sposób, aby w miesiącach w których następuje zmiana sposobu

rozliczania z okresu letniego na zimowy i odwrotnie, przedsiębiorca energetyczny mógł "łagodnie" przechodzić zmiany tych okresów. (w październiku współczynnik wynosi 1,0 – koniec okresu letniego, a w listopadzie 1,1; a w marcu – 0,8 – koniec okresu zimowego – taka sama wartość jest przewidziana dla kwietnia – pierwszego miesiąca okresu letniego).

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego ma swoją podstawę § 12 ust. 4 pkt 2 w związku z § 14 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).